

Målnummer: Ö1551-99 **Avdelning:**
Domsnummer:
Avgörandedatum: 2001-02-05
Rubrik: Mjölkkvot har ansetts inte ingå i fastighetspant.
Lagrum: 1 kap. 1 § och 2 kap. 1 § jordabalken
Rättsfall:

REFERAT

L.S. ägde gemensamt med sina söner B.S. och L.S. fastigheterna Åstorp Kölegården 3:1, Ängelholm Ausås 68:4 och Åstorp Västra Broby 48:2. På fastigheterna bedrev de genom ett aktiebolag en verksamhet som omfattade mjölkproduktion. Genom beslut av Jordbruksverket d. 19 jan. 1995 tilldelades L.S. en preliminär mjölkkvot avseende produktionsenheten för perioden d. 1 april 1995-d. 31 mars 1996. L.S. och B.S. försattes i konkurs d. 13 mars 1995 av Ängelholms TR. Konkursförvaltaren i L.S:s och B.S:s konkursbon samt L.S. sålde fastigheterna till Sparbanken Gripen genom köpebrev d. 29 mars 1995. Den 20 febr. 1997 framlade konkursförvaltaren slutredovisning och förslag till slututdelning i L.S:s konkurs. (Samtidigt framlades förslag till slututdelning i B.S:s konkurs.) Svenska Foder Star AB gjorde i konkursen gällande att mjölkkvoten utgjorde lös egendom och omfattades av företagshypotek, men konkursförvaltaren gjorde bedömningen att mjölkkvoten följde med fastigheten vid en överlåtelse och ingick i köpeskillingen för fastigheten. Enligt utdelningsförslaget skulle därför köpeskillingen för Liss S:s andel i de tre fastigheterna i sin helhet utdelas till Sparbanken Gripen och Landshypotek, som hade fordringar med panträtt i fastigheterna.

Sedan TR:n kungjort att utdelningsförslag upprättats, framställde Svenska Foder Star AB (Svenska Foder) invändning mot förslaget med yrkande att nytt utdelningsförslag skulle upprättas.

TR:n (rådmannen Källoi anförde i beslut d. 30 april 1998: Svenska Foder har framställt invändning mot utdelningsförslaget och anfört att värdet av den mjölkkvot som tilldelats L.S. och B.S., eller 1 339 734 kr, skall anses utgöra lös egendom. På grund därav har yrkats i första hand att den skall omfattas av det företagshypotek som Svenska Foder har på L.S. och B.S. och i andra hand att den skall omfattas av det allmänna boet. Vid upprättande av ett nytt utdelningsförslag skall därför i första hand av köpeskillingen för de i konkursboet ingående fastigheterna 1 339 734 kr anses belöpa på egendom som omfattas av företagshypotek.

Konkursförvaltaren har yrkat att utdelningsförslaget fastställs. Som grund för yrkandet har han anfört i första hand, att regelsystemet avseende mjölkkvoter inte skall tillämpas i detta fall, eftersom försäljningen av ifrågavarande fastigheter ägt rum före d. i april 1995, då kvotsystemet med preliminär kvottilldelning infördes, och i andra hand att mjölkkvoten är en offentligrättslig rättighet utan självständigt egendomsvärde, vilken tillhör fastigheterna på ett sådant sätt att den ingår i in-teckningar som beviljats i fastigheterna.

Svenska Foder har till utveckling av sin talan anfört följande. Eftersom Statens jordbruksverk fattat sitt beslut om preliminär tilldelning av mjölkkvot före införandet av kvotsystemet, är detta system tillämpligt i konkursärendet. - Svenska Foder hade per konkursdagen en fordran på L.S. och B.S. om 3 085 953

kr. De är solidariskt betalningsskyldiga för skulden. Svenska Foder innehar till säkerhet för sin fordran företagshypoteksbrev om 300 000 kr inom 925 000 kr samt överhypotek om 625 000 kr i företagshypoteksbrev om 625 000 kr inom 625 000 kr. Liss S. har hos Statens jordbruksverk angivits som innehavare av mjölkkvot om 893 156 kg. Verket har fastställt priset per kg mjölkkvot till 1 kr 50 öre. Värdet på den ifrågavarande mjölkkvoten kan därför beräknas till 1 339 734 kr. Vid försäljningen av fastigheterna har ingen särskild köpeskilling för de till dessa knutna mjölkkvoterna bestämts. Av jordbruksverkets föreskrifter om införande av en tilläggsavgift inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, SJVFS 1995:20, och EU:s regler för mjölkkvoter samt av information från Riksskatteverket till skattemyndigheterna och en promemoria av f.d. justitierådet Gösta Walin framgår, att mjölkkvot är att anse som lös egendom eller i vart fall som en tillgång skild från fastigheten.

Konkursförvaltaren har anfört, att enligt 17 § förordningen (1994:1714) om mjölkkvoter sådan kvot som tilldelats en fastighet vid en försäljning skall följa med fastigheten, att enligt 16 § i Jordbruksverkets ovan angivna författningssamling vid överlåtelse av en produktionsenhet mjölkkvoten skall medfölja samt att enligt 2 § samma författning med produktionsenhet avses den eller de djurstallar med tillhörande mark där mjölkproduktion bedrivs. Han har vidare anfört att mjölkkvot i samband med exekutiv försäljning av en fastighet ansetts utgöra fast egendom, RH 1995:138. Konkursförvaltaren har i övrigt utvecklat sin talan enligt bilaga 2 (bil. 2 återges ej här; red:s anm.).

TR:ns bedömning.

Konkursförvaltaren har som förstahandsgrund för sitt bestridande av yrkandet om ändring av utdelningsförslaget anfört, att mjölkkvotssystemet saknar tillämplighet i förevarande fall, eftersom systemet trädde i kraft först sedan fastigheterna sålts. Svenska Foder har däremot ansett att systemet är tillämpligt, eftersom jordbruksverkets beslut meddelats före försäljningen av fastigheterna. - TR:n delar Svenska Foders uppfattning om systemets tillämplighet på det skäl Svenska Foder anfört, eftersom det preliminära beslutet om kvottilldelning medfört rätt att på den aktuella produktionsenheten producera angiven mjölmängd.

Vad därefter angår den närmare innebörden i begreppet mjölkkvot konstaterar TR:n att ordalydelsen i de åberopade författningarna inte uttryckligen anger om en mjölkkvot skall anses utgöra fast eller lös egendom. Det framgår dock att sådan kvot är knuten till en produktionsenhet, varmed avses de djurstallar med tillhörande mark, där mjölkproduktion bedrivs, samt att vid överlåtelse av produktionsenhet mjölkkvoten skall medfölja. Beträffande karaktären av en sådan kvot skall först konstateras, att det ifrågavarande regelsystemet enligt EU:s regler tillkommit för att begränsa den totala mjölkproduktionen mellan medlemsländerna för att minska obalansen mellan tillgång och efterfrågan. Systemet innebär vidare att varje medlemstat tilldelas en landskvot och att summan av de inom landet individuellt tilldelade kvantiteterna inte får överstiga denna kvot. Slutligen innebär reglerna, att de kvantiteter mjölk som försålts och som överstiger landskvoten beläggs med en tilläggsavgift. Mot bakgrund härav anser TR:n att en mjölkkvot närmast kan beskrivas som en offentligrättsligt tillkommen rättighet knuten till en fastighet att utan tilläggsavgift producera mjölk intill den kvantitet som anges i jordbruksverkets beslut om tilldelning av mjölkkvot. På grund av innehållet i gällande regler om mjölkkvotens ställning vid överlåtelse av produktionsenhet anser TR:n, att konkursförvaltaren gjort en riktig bedömning, när han ansett att värdet av mjölkkvoten ingått i köpeskillingarna för fastigheterna. Såsom konkursförvaltaren anfört vinner denna uppfattning även stöd i det av honom åberopade rättsfallet. Den omständigheten att Riksskatteverket i sin information till skattemyndigheterna må ha uttalat att mjölkkvoter skall anses som lös egendom har såsom konkursförvaltaren anfört ingen omedelbar betydelse för bedömningen av kvoternas civilrättsliga ställning. - Det må i detta sammanhang anmärkas att Riksskatteverket i den nämnda informationen gjort följande konstaterande: "När systemet är infört och kvoterna

fördelade till producenter är de individuella gårdskvoterna knutna till fastigheten eller den s.k. produktionsenheten dvs. de byggnader och den mark där mjölkproduktion bedrivs." - På grund av vad sålunda anförts skall Svenska Foders yrkande om ändring av utdelningsförslaget därför inte bifallas. Detta skall följaktligen fastställas.

TR:ns beslut. TR:n fastställer det av förvaltaren d. 20 febr. 1997 upprättade utdelningsförslaget.

Svenska Foder överklagade i HovR:n över Skåne och Blekinge och yrkade bifall till sin vid TR:n förda talan.

HovR:n (hovrättslagmannen Engström, hovrättsrådet Gilljam och tf hovrättsassessorn Montan, referent) anförde i beslut d. 8 mars 1999: Konkursförvaltaren har under konkursen sålt den i boet ingående fasta egendomen med mjölkkvoter. Frågan i ärendet gäller om den del av köpeskillingen som mjölkkvoterna eventuellt kan representera skall, såsom konkursförvaltaren föreslagit, tillfalla den borgenär som har säkerhet i den fasta egendomen.

Regleringen av mjölkkvoter bygger på rådets förordning (EEG) nr 3950/92. I förordningen anges syftet med att reglera mjölkproduktionen inom EU vara att minska obalansen mellan tillgång och efterfrågan på marknaden för mjölk och mjölkprodukter och de därmed sammanhängande strukturella överskotten. För att uppnå en bättre balans på marknaden beslutade rådet därför 1992 att förlänga ett redan år 1984 infört system med tilläggsavgifter för de producenter som överskred sina kvoter.

De svenska bestämmelserna i ämnet trädde i kraft d. 1 jan. 1995 i samband med Sveriges inträde i EG. Den svenska kvoten fördelades då preliminärt och kostnadsfritt på mjölkproducerande produktionsenheter. Efter uppvisande av miljöintyg inom viss tid blev de sålunda tilldelade kvoterna permanenta.

De svenska författningar som behandlar mjölkkvoter är förordningen (1994:1714) om mjölkkvoter m.m. och Statens jordbruksverks föreskrifter (SJVFS 1995:20). Varken dessa författningar eller rådets förordning innehåller regler om mjölkkvoternas ställning i sakrättsligt eller förmånsrättsligt hänseende. EG-rätten har lämnat åt de nationella rättsordningarna att ta ställning till sådana frågor. Av betydelse för bedömningen är konsekvenserna av de regler som begränsar omsättningen av mjölkkvoterna på marknaden.

Mjölkkvoterna tilldelas producenter av mjölk (3 § den svenska förordningen) samtidigt som kvoterna i jordbruksverkets föreskrifter (2 och 16 §§) är knutna till en produktionsenhet som definieras som den eller de djurstallar med tillhörande mark där mjölkproduktionen bedrivs. Vid fastighetsöverlåtelse eller arrende överförs mjölkkvoterna till förvärvaren eller arrendatorn (17 § den svenska förordningen). En producent kan under vissa angivna omständigheter få flytta mjölkkvoten till en ny produktionsplats (18 § samma förordning). I övrigt kan köp och försäljningar av mjölkkvoter ske till och från den nationella reserven, som administreras av jordbruksverket. Någon skyldighet att förvärva kvoter från en producent som upphör med sin verksamhet föreligger inte. Vid försäljning tillämpas ett system med fördelning mellan regioner. En gång om året fastställer Jordbruksverket priset för mjölkkvot vid köp och försäljning till och från den nationella reserven.

Mjölkkvoter är inte sådan egendom som enligt 2 kap. JB är att bedöma som tillbehör till fastighet.

Å andra sidan är handeln med mjölkkvoter så pass kringskuren att de enligt HovR:ns uppfattning inte heller kan jämföras med vanlig lös egendom i exekutionsrättsligt hänseende. De lär sålunda inte kunna bli föremål för utmätning. Mjölkkvoter kommer att ingå i ett konkursbo och något formellt hinder kan knappast föreligga för en konkursförvaltare att före en försäljning av

en jordbruksfastighet avyttra mjölkkvoterna till den nationella reserven. Hur köpeskillingen i ett sådant fall skall hanteras är emellertid inte föremål för bedömning i detta ärende.

Här har konkursförvaltaren sålt den fasta egendomen med mjölkkvoter och frågan gäller om den del av köpeskillingen som kan hänföras till mjölkkvoterna inte skall, som konkursförvaltaren föreslagit, tillföras borgenär med panträtt i egendomen. Klaganden har yrkat att den del av köpeskillingen som svarar mot vad en försäljning till den nationella reserven skulle inbringa skall i första hand omfattas av ett klaganden tillhörigt företagshypotek och i andra hand tillföras det allmänna boet. För HovR:n framstår en uppdelning av köpeskillingen på detta sätt som konstlad mot bakgrund av att det av jordbruksverket åsatta priset inte är bestämt utifrån en marknadsmässig bedömning och att någon skyldighet att köpa in mjölkkvoterna till den nationella reserven inte föreligger. I själva verket finns det knappast någon metod att dela köpeskillingen så att rimliga resultat uppnås.

Vid en exekutiv försäljning utanför konkurs av en fastighet med mjölkkvoter har kvoterna ansetts följa med vid försäljningen (Se RH 1995:138). HovR:n anser denna lösning riktig. Det kan i ett sådant fall knappast komma i fråga annat än att betrakta förekomsten av mjölkkvoter som en omständighet som påverkar köpeskillingen och dela ut hela denna till panthavarna i fastigheten. Det saknas anledning att behandla köpeskillingen på annat sätt när den exekutiva försäljningen sker inom ramen för en konkurs. HovR:n finner inte skäl föreligga att ändra konkursförvaltarens förslag till utdelning.

HovR:n lämnar besvären utan bifall.

Svenska Foder (ombud advokaten G.F.) överklagade och yrkade bifall till sin invändning mot utdelningsförslaget.

Sparbanken Gripen (ombud chefsjuristen G.T.) och Landshypotek (ombud advokaten A.F.) bestred ändring. Målet föredrogs.

HD (JustR:n Lars K. Beckman, Svensson, Danefus, referent, Westlander och Pripp) fattade följande slutliga beslut: Skäl. L.S. ägde gemensamt med sina söner B.S. och L.S. fastigheterna Åstorp Kölegården 3:1, Ängelholm Ausås 68:4 och Åstorp Västra Broby 48:2. På fastigheter-

na bedrev de genom ett aktiebolag en verksamhet som omfattade mjölkproduktion. Genom Jordbruksverkets beslut d. 19 jan. 1995 tilldelades L.S. en preliminär mjölkkvot avseende produktionsenheten för perioden d. 1 april 1995-d. 31 mars 1996. Sedan L.S. och B.S. försatts i konkurs genom beslut d. 13 mars 1995 av Ängelholms TR, sålde konkursförvaltaren i L.S:s och B.S:s konkursbon samt L.S. de tre fastigheterna till Sparbanken Gripen genom köpbrev d. 29 mars 1995. Den 20 febr. 1997 framlade konkursförvaltaren slutredovisning och förslag till slututdelning i L.S:s konkurs. Av slutredovisningen framgår att Svenska Foder i konkursen gjort gällande att mjölkkvoten utgjorde lös egendom och omfattades av företagshypotek, men konkursförvaltaren gjorde själv bedömningen att mjölkkvoten följde med fastigheten vid en överlåtelse och ingick i köpeskillingen för fastigheten. Enligt utdelningsförslaget skulle därför köpeskillingen för L.S:s andel i de tre fastigheterna i sin helhet utdelas till Sparbanken Gripen och Landshypotek, som hade fordringar med panträtt i fastigheterna. Denna bedömning godtogs av TR:n och HovR:n.

Som grund för sin invändning mot förslaget till slututdelning har Svenska Foder på nytt hävdats att mjölkkvoten utgjorde lös egendom samt att den i första hand omfattades av företagshypotek och i andra hand ingick i det allmänna boet. Enligt Svenska Foders uppfattning borde därför ett belopp om 1 339 734 kr motsvarande värdet av mjölkkvoten inte tillfalla innehavarna av panträtt i fastigheterna utan i stället omfattas av det företagshypotek som Svenska Foder innehar.

Sparbanken Gripen har hänvisat till de grunder som konkursförvaltaren anfört i TR:n och HovR:n. Konkursförvaltaren gjorde där gällande, i första hand, att regelsystemet avseende mjölkkvoter inte skulle tillämpas i förevarande fall, eftersom försäljningen av fastigheterna ägt rum före d. 1 april 1995, då kvotsystemet med preliminär kvottilldelning infördes, samt, i andra hand, att mjölkkvoten var en offentligrättslig rättighet som inte hade något självständigt egendomsvärde och att den dessutom tillhörde fastigheterna på sådant sätt att den ingick i inteckningar som beviljats i fastigheterna. För det fall att en del av köpeskillingen för fastigheterna skulle anses utgöra lös egendom, borde den enligt konkursförvaltarens uppfattning ändå inte omfattas av Svenska Foders företagshypotek, eftersom detta hypotek avsåg verksamhet bedriven av L.S. och B.S., medan den nu aktuella näringsverksamheten utövats gemensamt av L.S., B.S. och L.S.

Landshypotek har anfört att mjölkkvoten utgjorde tillbehör till fastigheterna eller i vart fall hade en sådan anknytning till dessa att den ingick i säkerhetsunderlaget för fastighetspanterna.

En utgångspunkt för Svenska Foders talan i målet är att försäljningen av de tre fastigheterna inkluderade överlåtelse av den mjölkkvot som jordbruksverket hade tilldelat L.S. Att så var fallet har inte bestritts av Sparbanken Gripen och Landshypotek. HD utgår därför från att Sparbanken Gripen genom förvärvet av de tre fastigheterna också övertog mjölkkvoten. Att den tid som mjölkkvoten avsåg började löpa först d. 1 april 1995, dvs. efter det att fastigheterna överlåtits, påverkar inte bedömningen av de frågor som är aktuella i målet.

HD har att ta ställning till om den mjölkkvot som tilldelats L.S. hade ett ekonomiskt värde som kan antas ha påverkat köpeskillingen vid försäljningen av de tre fastigheterna och, i så fall, om detta värde skall anses ha ingått i säkerhetsunderlaget för fastighetspanterna eller i stället kunde tas i anspråk av andra borgenärer än innehavarna av dessa panter.

Vid den i målet aktuella tiden reglerades mjölkkvoter av EEG-rådets förordning nr 3950/92 av d. 28 dec. 1992. Bestämmelserna har senare ändrats genom EG-rådets förordning nr 1256/1999 av d. 17 maj 1999. För svenskt vidkommande reglerades systemet med mjölkkvoter alltsedan Sveriges anslutning till Europeiska unionen d. 1 jan. 1995 genom förordningen (1994:1714) om mjölkkvoter m.m., som senare har ersatts av förordningen (1999:1319) om mjölkkvoter. Närmare föreskrifter om dessa kvoter har vid olika tillfällen utfärdats av Jordbruksverket.

Mjölkkvotssystemet innebär att producenter av mjölk får rätt att producera viss kvantitet mjölk utan att betala tilläggsavgift. En mjölkkvot kan antas i allmänhet vara en förutsättning för en lönsam mjölkproduktion och är därmed av stor ekonomisk betydelse för dess innehavare. Vid överlåtelse av ett mjölkproducerande företag i samband med överlåtelse av den fastighet där produktionen ägde rum gällde vid den i målet aktuella tiden att även företagets mjölkkvot överfördes till förvärvaren (17 § 1994 års förordning), och motsvarande regel har upptagits också i nu gällande bestämmelser (11 § 1999 års förordning). Det är tydligt att mjölkkvoten redan enligt de äldre reglerna normalt hade ett betydande ekonomiskt värde även för förvärvaren, som själv kunde bedriva en mjölkproducerande rörelse på grundval av innehavet av mjölkkvoten eller, om han önskade upphöra med mjölkproduktion, hade möjlighet att mot ersättning överföra mjölkkvoten till den nationella reserven (21 § 1994 års förordning). Enligt de nya bestämmelserna, som tillåter en friare handel med mjölkkvoter (10 § 1999 års förordning), är de ekonomiska fördelarna av förvärv av sådana kvoter ännu större.

Fastän produktionen av mjölk är nära knuten till den fastighet där djur, byggnader och andra installationer för mjölkproduktionen finns, är det som producent och inte i egenskap av fastighetsägare som en fysisk eller juridisk person tilldelas en mjölkkvot. Det är också möjligt för en producent att bedriva

sin verksamhet på flera olika fastigheter, vilket medför att mjölkkvoten inte utan vidare kan lokaliseras till en bestämd fastighet. Dessutom kan en fastighet där mjölkproduktion bedrivs ha flera ägare utan att mjölkkvoten för den skall tilldelats alla ägarna, varför det även i sådana fall kan föreligga en brist på överensstämmelse mellan äganderätt och kvotinnehav.

Av betydelse vid bedömningen av om en mjölkkvot skall anses utgöra pantsäkerhet i den fastighet där mjölk produceras är också att mjölkkvoten inte är på ett permanent sätt knuten till fastigheten, eftersom den kan flyttas till annan plats eller överlåtas till annan. Möjligheterna till sådana förändringar har väsentligt utvidgats genom den reform av systemet som genomfördes 1999, men redan enligt de tidigare gällande reglerna, som är tillämpliga i detta mål, fanns möjlighet för en producent att flytta en mjölkkvot till en ny produktionsplats (18 § 1994 års förordning) och att, om han upphörde med sin verksamhet, med eller utan ersättning överföra den till den nationella reserven (21 och 23 §§ 1994 års förordning). Särskilda regler gällde också om hur mjölkkvot skulle fördelas mellan fastighetsägare och arrendator (19 § 1994 års förordning).

Av bestämmelserna rörande mjölkkvoter framgår sålunda att en mjölkkvot redan enligt de äldre reglerna inte hade en fast och beständig anknytning till viss fastighet och att dessa kvoter därigenom skilde sig från rättigheter som är direkt förbundna med en fastighet, t.ex. servitut och andelar i samfälligheter. Detta förhållande talar mot att en mjölkkvot skall anses som säkerhet för panträtt i fastigheten, eftersom det får anses vara karakteristiskt för pantsäkerhet i en fastighet att vad som ingår i panträtten har en viss grad av permanens och inte lätt kan flyttas till annan fastighet. De skäl som talar mot att låta mjölkkvoter omfattas av fastighetspant har givetvis fått ännu större bärkraft genom den senare reformeringen av systemet med mjölkkvoter, varigenom det blivit möjligt att på ett mycket friare sätt handla med dessa kvoter.

Ett praktiskt problem kan uppkomma, när en fastighet tillsammans med en mjölkkvot säljs exekutivt utan att det görs en uppdelning av köpeskillingen, eftersom det då kan vara osäkert vilken del av denna som hänför sig till mjölkkvoten. Detta kan dock inte anses vara ett avgörande argument emot att behandla mjölkkvoten som åtskild från fastigheten. I den mån det inte framgår av omständigheterna vid försäljningen vilket pris som betalats för mjölkkvoten, kan dess värde vid fördelning av köpeskillingen bestämmas med ledning av de priser som normalt kunnat erhållas vid överföring av kvoter till den nationella reserven eller, numera, enligt de priser som mjölkkvoter kan anses betinga vid en marknadsmässig försäljning.

Vid en samlad bedömning av systemet med mjölkkvoter blir slutsatsen att en sådan kvot inte är så fast förbunden med den fastighet där mjölkproduktionen bedrivs att kvoten bör anses utgöra säkerhet för pant i fastigheten. I den mån köpeskillingen för de tre fastigheterna i detta mål kan anses ha utgjort betalning för mjölkkvoten, skall alltså denna del av köpeskillingen inte ingå i vad Sparbanken Gripen och Landshypotek i egenskap av panthavare i fastigheterna skall erhålla som utdelning i L.S:s konkurs.

Frågan huruvida något belopp i stället skall tillfalla Svenska Foder i egenskap av innehavare av företagshypotek kan inte avgöras på det underlag som är tillgängligt för HD.

På grund av det anförda skall ärendet återförvisas till konkursförvaltaren, som har att framlägga ett nytt förslag till slututdelning med beaktande av uttalandena i detta beslut.

HD:s avgörande. Med undanröjande av HovR:ns och TR:ns beslut samt utdelningsförslaget i L.S:s konkurs återförvisar HD jämlikt 11 kap. 7 § 3 st. KL ärendet till konkursförvaltaren.

HD:s beslut meddelades d. 5 febr. 2001 (mål nr Ö 1551-99).

Samma dag och på samma sätt avgjordes ett mål mellan samma parter angående utdelningsförslag i B.S:s konkurs (mål nr Ö 1553-99).

Litteratur: Mikael Möller, Mjölkkvot - ett slags fastighetstillbehör? i Fastighetstillbehör, en antologi, 1999.

Sökord: Mjölkkvot; Panträtt; Fastighet

Litteratur:
